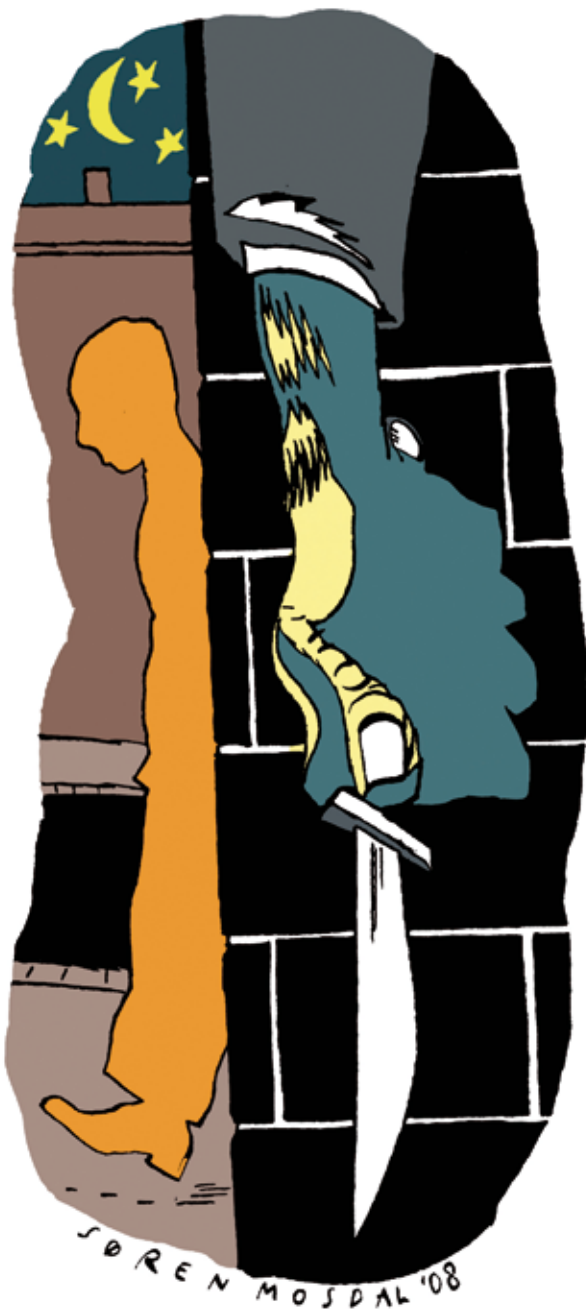

LYKKEGAARDS

DAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

Et liv fra eller til

Jeg husker et klip jeg engang så på nettet fra et overvågningskamera i USA. Det er nat. En ung mand kommer gående ned ad fortovet med en jernstang i den ene hånd. Han går i et bestemt, taktfast tempo. Han er høj og slank og har et stift, lidt apatisk blik i øjnene. Foran ham går en krumrygget mand. Han ser ældre ud, et sted i 50'erne, hans tøj er slidt og krøllet og hans gang er tung. Fødderne slæber sig afsted. Den unge mand passerer ham på hans venstre side, stadig i samme tempo, hæver jernstangen og hamrer den af al kraft ind i baghovedet på den ældre mand der vælter omkuld. Den unge mand går videre som om intet er hændt. Han har stadig det samme stive, apatiske blik i øjnene.

Hvad skete der? Slaget tager højst en brøkdel af et sekund. Det udgør så lille et udsnit af virkeligheden at man ville ønske man bare kunne rive det ud af tiden og lade alting fortsætte som før. Men det er ikke som før. I løbet af denne brøkdel af et sekund er én mand død, en anden blevet morder. Den enes liv er forbi, den andens ændret for altid.

Jeg lærer aldrig at forstå hvordan så meget kan ændres af tilsyneladende så lidt. Det kræver ikke mere end et hurtigt slag, et enkelt jag med en kniv, at sætte en uafvendelig stopper for et helt liv.

I begyndelsen af januar skete det så igen midt i København. En ung fyr på 19 kom op at toppes med tre fyre der ville have fat i hans hue. Den ene trak en kniv, og få sekunder efter faldt den 19-årige om med blodet fossende ud af kroppen. Ikke engang et minut forinden var han kommet gående ned ad Strøget i højt humør efter en festlig nat i byen. Nu er han død og borte.

En uge senere dyttede en ung kvinde på Øster Søgade af fire unge fyre i en BMW fordi hun fandt deres kørsel hasarderet. BMW'en kørte umiddelbart efter op på siden af hende og en af de unge fyre affyrede et skud der knuste hendes højre forrude og passerede få centimeter fra hende for derefter at bore sig ind i bilens venstre side. Den sølvgrå BMW fortsatte sin kørsel videre ud i natten og forsvandt, muligvis uden at bilens passagerer anede om kvinden var levende eller død.

Begivenheder af denne karakter er langt fra enestående – de sker for tiden på næsten daglig basis. Små tilfældige skred i handlingsforløbet – et hurtigt blik, et uheldigt stød – vækker en pludselig ophidselse, et hæmmingsløst raseri, der leder frem mod en fatal overskridelse hvor en størrelse som livet med ét ikke betyder det store. De tilfældige mord og mordforsøg er altid de mest skræmmende – ikke blot fordi de potentielt kan ramme os alle, men også fordi de demonstrerer en besynderlig ligegyldighed over for livet. Jeg kan til nød sætte mig ind i at man i sanseløst arrigskab overfalder et andet menneske med de bare næver. Men at stikke en kniv i et mere eller mindre tilfældigt menneske eller skødesløst affyre en pistol mod én som få sekunder forinden var et totalt fremmed menneske – uden mindste tanke på at man i det øjeblik risikerer at slå vedkommende ihjel? Dét har jeg svært ved at begribe.

Jeg ved godt at intet kan forekomme nemmere og mere bekvemmeligt end at holde lange moralske dundertaler om livets hellighed når man selv er vokset op under magelige forhold, og jeg er udmærket klar over at mange mennesker lever under omstændigheder hvor det er svært at opfatte livet som så helligt og attråværdigt endda. Alligevel bliver jeg ved hver rapportering om disse meningsløse drab overvældet af en (naiv?) undren over at der findes folk som ikke tøver det mindste før de slår et andet menneske ihjel – hvor røvdreng af livet disse folk så end føler sig.